

Laidiens: 18.12.1998., Nr. 375/380

Latvijas Republikas Ministru kabinets

1998.gada 15.decembrī Noteikumi Nr. 453

Rīgā (prot. Nr. 67, 1.§)

Noteikumi par zvejas tiesību izmantošanu privātajos ūdeņos

Izdoti saskaņā ar

Zvejniecības likuma 7.panta piekto daļu

I. Vispārīgie jautājumi

1. Šie noteikumi nosaka kārtību, kādā izmantojamas zvejas tiesības privātajos ūdeņos — ezeros, upēs un ūdenskrātuvēs vai privātajā īpašumā esošajās attiecīgo ūdenstilpju daļās.
2. Zvejas tiesības privātajos ūdeņos pieder privāto ūdeņu īpašniekam, izņemot ūdeņus, kas minēti Civillikuma II un III pielikumā.
3. Ūdeņi, kuri nav minēti Civillikuma I, II un III pielikumā un kuriem visā platībā vai tās daļā piekļaujas valsts zemes īpašumi, piekrīt valstij attiecīgajam īpašumam pieguļošajā daļā vai visā to platībā, un šo ūdeņu tiesiskais valdītājs tam piederošās zvejas tiesības var izmantot, ievērojot šo noteikumu normas, kas attiecināmas uz privāto ūdeņu īpašniekiem.
4. Ja privātie ūdeņi, kuros zvejas tiesības nepieder valstij, kā arī šo noteikumu 3.punktā minētie ūdeņi pārvietojas un izmainās to krasti, iepriekšējais krastu īpašnieks saglabā zvejas tiesības un jaunajam krastu īpašniekam, ievērojot attiecīgo normatīvo aktu prasības, jādod iepriekšējam krastu īpašniekam iespēja izmantot minētās tiesības, kā arī nepieciešamā pieeja pie ūdens, ja iepriekšējam krastu īpašniekam viņa īpašuma robežās šādas lietojamas pieejas vairs nav.
5. Privāto ūdeņu īpašnieks, kuram pieder zvejas tiesības, ar attiecīgu pilnvarojumu vai nomas līgumu tās var nodot citām juridiskām un fiziskām personām.
6. Izmantojot zvejas tiesības privātajos ūdeņos, jāievēro normatīvie akti, kuri nosaka rūpnieciskās zvejas un amatierzvejas — makšķerēšanas (turpmāk — makšķerēšana) kārtību, izņemot Ministru kabineta 1996.gada 16.janvāra noteikumu Nr.21 "Noteikumi par ūdenstilpju un rūpnieciskās zvejas tiesību nomu un zvejas tiesību izmantošanas kārtību" prasības, kuras attiecas uz ūdenstilpju nomu.
7. Privātajiem ūdeņiem, kuros zvejas tiesības nepieder valstij un kuru krastiem pilnībā piekļaujas tikai viena zemes īpašnieka zemes īpašumi, tauvas josla netiek noteikta un ūdeņu īpašnieks pats nosaka piekrastes joslas izmantošanas prasības rūpnieciskajai zvejai un makšķerēšanai, bet pārējiem privātajiem ūdeņiem tauvas josla ir četri metri.

8. Privātajos ūdeņos, kuri atrodas īpaši aizsargājamās dabas teritorijās, jāievēro attiecīgo teritoriju aizsardzības un izmantošanas noteikumi.

9. To privāto ezeru krastos, kuros zvejas tiesības nepieder valstij, jābūt zīmei ar norādi, ka ezers atrodas privātajā īpašumā.

II. Rūpnieciskās zvejas limitu un rūpnieciskās zvejas teritorijas sadale

10. Privātajos ūdeņos, kuros zvejas tiesības nepieder valstij un kuru krastiem pilnībā piekļaujas tikai viena zemes īpašnieka zemes īpašumi, viss attiecīgajiem ūdeņiem noteiktais rūpnieciskās zvejas rīku veids, to skaits vai nozvejas limits (turpmāk — zvejas limits) tiek iedalīts attiecīgo privāto ūdeņu un zvejas tiesību īpašniekam.

11. Privātajā īpašumā esošajās publisko ezeru daļās attiecīgā pašvaldība, kurai ir vienošanās ar Zemkopības ministrijas Valsts zivsaimniecības pārvaldi (turpmāk — Zivsaimniecības pārvalde) par zivju resursu pārzināšanu, vai Zivsaimniecības pārvalde, ja minētā vienošanās ar pašvaldību nav noslēgta, rezervē privāto ūdeņu īpašniekam (īpašniekiem) zvejas limitu, kas ir proporcionāls attiecīgā īpašnieka privātajā īpašumā esošajai ezera daļai.

12. Publiskajās upēs, kurās zvejas tiesības nepieder tikai valstij un kurās atļauta rūpnieciskā zveja, un kopīpašuma ūdeņos, kuros zvejas tiesības nepieder valstij, piekrastes zemes īpašnieki savstarpēji vienojas par zvejas limita sadali, ievērojot, ka kopējais zvejas limita apjoms nedrīkst pārsniegt attiecīgajai upei (upes posmam) vai ezeram (ezera daļai) noteikto apjomu.

13. Ja šo noteikumu 12.punktā minēto kopīpašuma ūdeņu platības nav sadalītas starp to īpašniekiem, tad īpašnieki papildus savstarpēji vienojas (rakstiski vai mutiski) arī par rūpnieciskās zvejas rīku izvietojanas vietu vai teritoriju sadali.

14. Lai panāktu vienošanos (rakstisku vai mutisku) par zvejas limitu un rūpnieciskās zvejas rīku izvietojanas vietu vai teritoriju sadali proporcionāli attiecīgā īpašnieka privātajā īpašumā esošajām privāto ūdeņu daļām, šo noteikumu 12.punktā minēto privāto ūdeņu īpašnieki var ņemt vērā piekrastes zemju īpašumiem pieguļošo ūdeņu daļu tuvumu krastam, krastam pieguļošās ūdenslīnijas garumu, kopējo ūdens tilpumu, kā arī citus savstarpēji pieņemamus kritērijus.

15. Ja netiek panākta vienošanās starp kopīpašuma ūdeņu īpašniekiem, izņemot gadījumus, kad lieta piekrīt tiesai, zvejas limitu vai rūpnieciskās zvejas rīku izvietojanas vietu vai teritoriju sadales jautājumi pēc visu īpašnieku lūguma var tikt izskatīti īpašnieku, attiecīgās pašvaldības (pašvaldību), Zivsaimniecības pārvaldes un Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas reģionālās vides pārvaldes (turpmāk — reģionālā vides pārvalde) pārstāvju kopīgā sanāsmē.

16. Privāto ūdeņu īpašniekam, kuram pieder zvejas tiesības un kurš vēlas nodarboties ar rūpniecisko zveju, jāiesniedz attiecīgajā pašvaldībā paziņojums par plānoto darbību vai īpašnieku savstarpējā vienošanās par zvejas limitu sadali kopīpašumā esošajos privātajos ūdeņos. Ja privātajā īpašumā esošās publisko ūdeņu daļas īpašnieks līdz nākamā gada sākumam neiesniedz pašvaldībā paziņojumu par rūpnieciskās zvejas tiesību izmantošanu, pašvaldība vai Zivsaimniecības pārvalde uz kārtējo gadu ir tiesīga iznomāt zvejas limitu, kas saskaņā ar šo noteikumu 11.punktu rezervēts minētajam privāto ūdeņu īpašniekam.

17. Pašvaldības, kuras nav noslēgušas vienošanos ar Zivsaimniecības pārvaldi par zivju resursu pārzināšanu, divu nedēļu laikā no šo noteikumu 16.punktā minētā paziņojuma vai vienošanās saņemšanas dienas nosūta to Zivsaimniecības pārvaldei. Attiecīgā pašvaldība, kura ir noslēgusi vienošanos ar Zivsaimniecības pārvaldi par zivju